

VÖRDLUSSTANDARDID

Ja oma müstilises suures pakub meile kaitset.

Ja oma ootamatu kaitsega tõukab meid tagant.

Ja oma lõputu läheduse ja kaugusega sosistab meile.

Ei mõista hukka! Ei kohtle halvasti. Ei aja taga...

Õpetab. Näitab. Üllatab. Hoiatab. Soovitab...

Ja nii jõuab inimolend oma maksimaalse täiuseni, maksimaalse täiuseni, kui... ta **usaldab** kohtumist kirjeldatud raamiga. Kui aga vastupidi keskendutakse oma ressursidele, oma võimetele, oma arvestustele, oma eelistustele ja oma omanditele, on tee segane, nürimeelne.

Viib teadmata kuhu ja... kulmineerib oma omandites, oma valdustes ja oma kaitsetes, mis muutuvad rünnakutesks, kui jõuab üleolekuni.

Tundub –planeerides selliselt tänast Palve Suunda-, et on lihtsam nõustuda, kohustuda protsessiga ja olla tähelepanelik oma põlguste suhtes ja valvata austuse lugupidamise üle.

Inimolendi võrdlusstandardiks ei ole tema täiuslikkus, ei ole tema diivalikkus, ei ole tema teadmised.

Kui võrdlusstandard pannakse paika toetudes oma kriteeriumile, oskamata paigutada asetuda universaalsesse võrdlustandardisse...allutakse –“orjuse” tähenduses- sõnadele, reeglitele, joonlaudadele, tähtedele... Võtab... võtab standardiks etaloniks teiste tehtu või pealesurutu.

Kui kuulad oma häält, ei kuule kunagi teiste häält ja veel vähem... Loomingu helisid.

Kui võrdlusstandardid luuakse oma teadmistele toetudes, inimene kordab ja halvasti – kordab ja halvasti-, inimlikku prototüüpi, mida on juba korratud ja halvasti!

Ükskõik millist tööd peab ka teostama, kui otsime võrdlusstandardit, peame alati arvesse võtma, et sel oleks universaalseid omadusi...; mis ei alluks isiklikule huvile või kehtestatud standarditele.

Kas saab leiutada kopeerides? Või tegelikult... kopeerimine on kopeerimine ja ei ole leiutamine?

See tundub väga ilmsena, aga ei ole seda.

Ja poeet üritab luuletada kooskõlas oma eluaja poeetide generatsiooniga; ja muusik üritab musitseerida kooskõlas musikaalsuse võrdlusstandardiga, mida kogeb; ja arhitekt ja meedik... -ja nii edasi-, igaüks jääb oma geto orjaks.

Kui kellelegi, kui kellelegi tuleb pähe, sest teda inspireeritakse, sest keegi kunagi vabaneb ja ei allu hetke moele või “nii tehakse” aja türanniale, siis alguses tõugatakse ta kõrvale; alguses on see sobimatu. Kui püsib, kui paistab, et äratub huvi, sest eelnev on oma aja äraelanud... , sest enam ei taluta kordamist, siis vahetatakse dimensiooni.

Kui ilmuvad karvased Beatles-id, ei arvanud keegi, et sellest saab uus, uuendav dimensioon. Aga eelnev oli juba absoluutselt dekadentne. Seksuaalne repressioon oli juba täiesti ressursideta... Ja ilmub uus paradigma. Ja sellest hetkest, sümfoonikud, grupid ja rohkem grupe ja rohkem grupe... hakkavad kõik kopeerima kõike. Loomulikult! Kopeerivad ja kopeerivad ja ei ületa koopiat.

Kui diktatuurid, “vabastajatega”, saavad moeks... oli au olla diktaator, nagu seda oli Simon Bolivar. Vabastaja diktaator? Kuidas on see võimalik? Kas diktaator või vabastaja. Aga ei: on “vabastaja diktaator”.

Kõikjal tekivad diktatuurid. Valitsus ei saanud olla muud kui diktatoriaalne. Kuni ilmub – oli juba olemas- jalutades demokraatia; tekib –kuidas muidu- proletariaadi diktatuur... ja luuakse sotsiaalsed, ajaloolised skismad, mida kõik teavad. Ja nii osaleme demokraatia allkäigus, lagunemises, pidevas korrupsioonis... Ja kindlasti tekib teatud piirini... kompetentne tehnokraatia.

Veel mitte väga ammu oli idealistlikke ideaale! Ja neid imetleti –teatud maani, loomulikult-. Aga raha praktilisus, majanduslik ilmselgus, “sa oled väärt nii palju, kui sul on” peale surumine; tulu...

Kus on teoreetikud? Kus on –olgu mistahes ideoloogiaga- majanduslikud tulemused, mida pakkuda? Nendeta pole midagi pakkuda.

Ja nii võime näha, kuidas paljud ja paljud tendentsid –kõik orjastavad- , mida juhib inimlik tarkus, saavutavad ainult ebamugavust, rahutust, pinget...

Palve Suund soovib meile, näitab meile selle väikese suure näidete dimensiooniga, et me vajame standardeid, mis ei toetu eelneva hävitamisele, sest me võtame nii üle mudeleid, mida ka hiljem põlastatakse.

Kui me liigume, muutudes, universaalstele standarditele ja mitte natsionaalsele või isiklikule või individuaalsetele egoismile toetudes, siis idealism areneb vastavalt loovale, loomingulisele standardile, **keskkondadega** suhtlemise **vajadusele**, et otsida tasakaalu.

Vangistus, millesse inimolend end paneb oma printsiipide, oma hedonismi, oma enesetähtsusega, pange hästi tähele, on eluaegne.

Isegi kui ta laiendab oma kongi ja lisab tehnoloogiaid ning muru ja golfiga hoove, on see eluaegne vangistus.

Ta ei vabane sellest. Ja selles kulutab oma ande, võlusid, oma Loomingu ressursse. Ja talle ehitatakse hauakamber – kui ta triumfeerib- ja lauldakse kiidulaule ja talle pühendatakse lehekülgi Britannica entsüklopeedias... ja ta saab isegi Wikipedias hea kuulsuse.

Jah. Inimene riivab igavikku eluaegsega ja elab oma eluaegset vangistust (*hisp.keeles-cadena perpetua- otsetõlge- eluaegne, igavene, lõputu, pidev, lakkamatu jne. kett*): kett, mis seob ta tema väikeste proportsioonide külge; ja lähenedes nendele, näed, et nad on miniketid.

Ja ketistatuna suudab ta kuulata muusikat, aga ei suuda seda luua. “Kettide”, “minikettide” termin sobib.

“Eluaegne vangistus” ei ole sama kui Igavene Elu. Surematus ei ole sama kui “pikk elu”.

Lõputus ei ole sama kui “kauge”.

Ja kohanduda ei tähendada orjaks saada; tähendab kohaneda, et omada koopiat sellest, mis on ja soodustada selle rahulikku kuulamist, mida ta peab soodustama, uurima ja muutma.

Kui olend juhindub tuntud, kodustatud ja –kokkuvõttes- võitudele suunatud... või lihtsalt kontrolli, kontrolli, kontrolli standarditest, siis vähendatakse ta oma mini planeedile; vähendatakse ta... oma tähestiku juurde.

Aga, kui austust võidetakse **hirmu** tõttu ning hirm ja austust saavad igapäevaselt hästi läbi, järgida teistsugust standardit, mis pole valitsev, sundiv, karistav, tasustav, tekitab hirmu.

Hirmust sündinud austus on argpükslik austus, mis kunagi võtab oma revanši.

Imetlev austus, ilmselguste austus...asetab olendi kontrollimatusse dimensiooni. Seega, austust ei ole vaja kontrollida ega juhtida, vaid see tekib.

Ah!...Ah! Kui mere lained ja lainetus järgiksid etteantud, seadustatud standardit...kas see oleks **meri**?

Ah! Kui kotka lend järgiks teatud paikapandud, tuntud standardeid, kuigi me teame stiile, aga kui ei arvestaks ettenägematusega, kas oleks see kotkas?...Ei.

Seega, abi ja soovitusena: iga kord kui me tahame järgida mõnda... voolu, ükskõik millist, peame me veenduma, et see lubaks ettenägematut improviseerimist...; kui ei, siis ei kõlba.

Ei saa paluda üleskeeratava kella hammasrattalt, et sekundiosutit liiguksid vahetevahel kiiremini – on ju nii?- või minutiosutid liiguksid aeglasemalt. Ei. Nad on seotud.

Kui selle poole püüeldakse, siis on see juba praktiliselt saavutatud.

Aga ei! Tegelikult püüdleb iga olend ettenägematu üllatuse ja uudsuse poole; ja see on olemas, vahel keele peal või käeulatuses, aga kui hetk saabub, siis isiklikud, sotsiaalsed, kultuurilised hirmud, need...

.- Ah! Ma kaotan sellise kindluse!...

:- Aga sa võidad vabadust juurde.

:- Aga ma kaotan tolle kindluse!...

Ja nii kaotab võimalusi... Ja kõis tõmbub pingule ning ei luba laeval merele, kõigi sellest tulenevate ettearvamata loodete ja tuultega...

Need, kes oma sõnade kohaselt tunnevad merd, lisavad kiirustades, et... ei tunne seda ja üllatuvad iga korraga üha rohkem. Hea “marineiro” ei ürita laineid kodustada; ta peab oskama neid vältida ja jätkata koos nendega improviseeritud ja ettearvamatust üllatuse hoiakus.

Laev, mis liigub vastu astudes, lennuk, mis lendab vastu astudes tingimustele, milles tuleb olla, laguneb lõpuks, läheb katki!

Ja pärast kaeveldakse õnnetuse pärast.

Ja kui on midagi, mis näitab, et meie kandiline teadvus võib muutuda spiraalseks teadvuseks, siis see on armastav teadvus, armastaja teadvus –see, kes armastab-. Sest see on teadvus, mis lubab meil märgata Loomingu Armastust meie suhtes, tänu millele tekib Elu!

Uuesti muutub Looming lõputust armulikuks, lahkeks, heldeks...**ilmseks**...

“Palun”...

***